

La llengua catalana portava mesos batallant pel reconeixement al Parlament europeu, la institució més emblemàtica de la UE i l'única en què el català no es pot utilitzar. La setmana passada, la mesa de l'Eurocambra va tombar la darrera proposta del Govern espanyol per fer que els ciutadans s'hi poguessin adreçar en català, basc i gallec.

En el rerefons de la qüestió hi ha tensions polítiques que, en aquest cas, tenen nom propi: Aleix Vidal-Quadras.

Cop de porta al català

El català, malgrat no ser oficial a la UE, es troba entre les deu llengües més parlades d'Europa, molt per sobre de llengües oficials a l'Eurocambra com l'estonà o el maltès.

El reconeixement del català a Europa ha anat fent petites passes gairebé sense fer soroll, però s'han aconseguit fites que fa uns anys semblaven una utopia. Avui, la llengua catalana es pot utilitzar en totes les institucions comunitàries –Comitè de les Regions, Comissió i Consell– a excepció del Parlament europeu. La realitat, però, és que l'Eurocambra és l'única institució veritablement multilingüe i on tindria tot el

sentit que es permetés utilitzar el català.

La Unió Europea (UE) i el Govern espanyol van signar el juny del 2005 un acord global que obria la porta a l'ús del català, el basc i el gallec en les institucions comunitàries. Després, cada una d'aquestes havia d'acordar les condicions i posar-hi els mitjans per fer-ho efectiu. Amb el Comitè de les Regions, la Comissió i el Consell no hi va haver cap problema.

Molts recorden el dia en què el president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, va pronunciar les primeres paraules en català al Comitè de les Regions. "Avui és un gran dia. Ara ja puc parlar en català de manera oficial", va afirmar orgullós Maragall. Era el novembre del 2005. També diversos consellers han passat per Brussel·les i s'han pogut expressar en català a les sessions dels Consells de Ministres en els darrers mesos.

La meteòrica ascensió de la llengua catalana a Europa gràcies a l'impuls donat pel Govern de Zapatero ha estat imparable. Fins que va arribar a la mesa de l'Eurocambra. A la mesa, integrada pel president del Parlament, el socialista Jopsep Borrell, i catorze vicepresidents, hi ha un vell conegut de la política catalana: Aleix Vidal-Quadras, del Partit Popular.

A final de l'any passat van començar les negociacions en el si de la mesa amb una proposta que recollia dos objectius. D'una banda, regular l'ús a l'Eurocambra de les tres llengües cooficials a l'estat espanyol, és a dir, que els eurodiputats es poguessin expressar en qualsevol de les tres llengües durant els plens. De l'altra, que els ciutadans es poguessin adreçar per escrit al Parlament també en català, basc o gallec.

Semblava que havia de ser un pur tràmit, però no va ser així. Sobre la taula hi havia un informe de caràcter tècnic de la secretaria del Parlament en el qual s'explicava amb detall els pros i contres d'acceptar que les tres llengües cooficials a l'estat espanyol es poguessin parlar a l'Eurocambra. Aquest informe ha estat determinant en la resolució final. Els membres de la mesa que s'han mostrat en contra de la proposta han apel·lat als arguments d'aquest informe. El document posa de relleu els problemes

tècnics que va representar l'ampliació de la UE quan es va passar d'onze a vint llengües oficials i subratlla que aquests problemes quedarien agreujats si es dona llum verda a l'ús de tres llengües més. L'informe subratlla també que es crearia un precedent i altres estats membre podrien demanar el mateix amb les seves llengües cooficials.

Després de tres reunions en què la mesa va discutir el tema, Josep Borrell –a qui se li han de reconèixer els esforços per tirar endavant la proposta– va decidir discutir en primer lloc la iniciativa que feia referència als ciutadans i deixar per a més endavant la iniciativa referent als eurodiputats. A la quarta reunió, dimecres de la setmana passada, i amb la proposta de mínims a la mà, es va votar en contra.

Aleix Vidal-Quadras va votar contra el reconeixement del català a l'Eurocambra

La votació va ser molt ajustada, per set vots a sis. Els vicepresidents que hi van votar en contra són els del Partit Popular Europeu, del qual forma part Vidal-Quadras, més un del Grup de l'Aliança dels Demòcrates i Liberals per Europa, el polonès Janusz Onyszkiewicz. Vidal-Quadras va fer campanya pel "no" i va ser capaç de convèncer els seus companys de grup parlamentari. Tot i això, el vicepresident català va assegurar que només "raons tècniques" –les mencionades a l'informe de la secretaria del Parlament– el van portar a votar en contra de la proposta del Govern espanyol. De portes

cap a enfora, Vidal-Quadras s'ha mostrat prudent i mesurat en les seves paraules, però durant les reunions de la mesa s'ha expressat sempre de manera acalorada i radicalment en contra de la iniciativa.

En realitat, l'exlíder del PP català es pren la qüestió com un tema polític. El de les tres llengües cooficials "no és un problema dels catalans, bascos i gal·lecs. És un problema artificial creat pels nacionalistes", va afirmar Vidal-Quadras. Els eurodiputats catalans que no pertanyen al PP es van mostrar sorpresos i decepcionats amb el resultat de la votació i van assenyalar el vicepresident català com a artífex del rebuig a la proposta.

El català, malgrat no ser oficial a la UE, es troba entre les deu llengües més parlades a Europa. La llista l'encapçala l'alemany, amb més de 91 milions de parlants, seguit del francès, l'anglès i l'italià. Es calcula que hi ha uns 10 milions de parlants del català, molt per sobre d'altres llengües que són oficials a la UE, com l'estonià, amb poc més d'1 milió de parlants, i el maltès, amb 400.000.

Segons l'eurodiputat d'ERC, Bernat Joan, hi ha dotze eurodiputats que tenen el català com a llengua pròpia. Aquesta situació no es dona en cap de les altres llengües minoritàries d'Europa que tampoc no són oficials, com el gaèlic o l'escocès. És a dir, que aquestes llengües, si es poguessin utilitzar al Parlament, no hi hauria ningú que s'hi pogués expressar. "No hi ha cap altra llengua que tingui dotze eurodiputats que la parlin i no s'hi puguin expressar", afirma Joan. Argument suficient perquè els membres de la mesa que han dit no al català reflexionin una mica...

*Laia Forès
Brussel·les*

Els governs opten per la via judicial

El Govern central i la Generalitat de Catalunya consideren que el tema del català al Parlament no està tancat, però el fet és que el cop de porta que el Parlament ha donat al català ha estat molt dur. Els dos executius estudien futures accions i no descarten recórrer al Tribunal de Justícia de la UE. També es vol portar la proposta al proper Consell Europeu per convèncer els líders europeus. Paral·lelament, algun grup parlamentari, com Els Verds, ha expressat la voluntat de votar la qüestió al ple de l'Eurocambra.

Una de tantes

Pagant es pot destruir el territori?

Glòria Marcos

Aquest 25 d'Abril serà un dia trist per als valencians i valencianes. S'acaba d'aprovar un Estatut, l'únic que té el vistiplau del PP de tots els que estan negociant-se a l'estat espanyol. Però mentre el PSOE del País Valencià dona debades el suport a aquesta reforma estatutària de baix perfil, alhora que es queixa dels incompliments del PP, la política de la dreta avança de manera imparable.

Llavors, la destrucció il·limitada i irreversible del territori del País Valencià s'imposa sense interrupcions. Malgrat el fet de no haver-se publicat en cap diari, en el DOGV del 10 d'abril apareix la resolució de 28 de març respecte al "Conveni marc de col·laboració entre la Conselleria de Territori i Habitatge (Rafael Blasco) i la Federació de Promotors Immobiliaris i Agents Urbanitzadors de la Comunitat Valenciana". Amb aquesta resolució es permet la possibilitat de signar convenis singulars entre la Conselleria i les empreses del sector. En el document s'afirma que la construcció consumeix recursos naturals; però que és important la incorporació del sector empresarial per aconseguir la sostenibilitat global (?). Així, en els convenis singulars "les empreses concretaran la seua actuació amb aportacions econòmiques, de terrenys i d'altres qualssevol previstes en els convenis particulars" (?). Blasco acaba de completar la famosa dita "el que contamina paga", amb una de nova: "el que destrueix el territori paga". És evident que cap d'aquests conceptes són compatibles amb el desenvolupament sostenible. La contaminació i la construcció sense límits són activitats nocives i irreversibles, afecten greument el territori, el futur i la salut pública, i no es poden compensar amb diners.